

Janko ALEXY

pri príležitosti 120. výročia narodenia autora zo zbierok Oravskej galérie a Liptovskej galérie P. M. Bohúňa

Miesto konania: Oravská galéria, Dolný Kubín, Veľká výstavná sieň Župného domu

Spolupráca: Liptovská galéria P. M. Bohúňa v Liptovskom Mikuláši

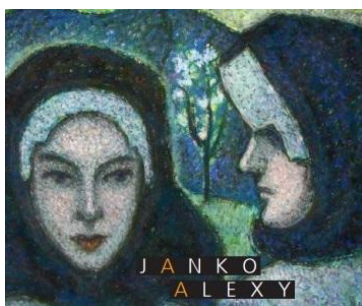
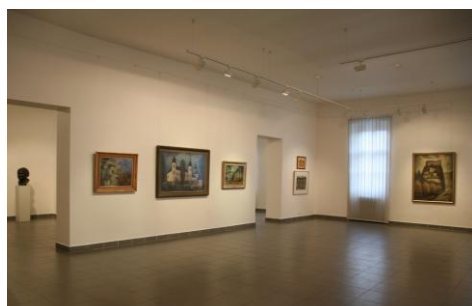
Kurátorka: Eva Ľuptáková

Vernisáž: 15.01.2015 o 16.30 hodine

Hudobný program: ZUŠ P. M. Bohúňa v Dolnom Kubíne

Martina Ťapajnová (akordeón), Samuel Chlepko (klarinet,) Marcel Kapala (korepetícia)

Termín výstavy: 15.01. – 15.03.2015

Výstava maliara, spisovateľa, výtvarného kritika a kultúrneho činníka **Janka Alexyho** (25.1.1894 Liptovský Mikuláš - 22.9. 1970 Bratislava), ktorého umenie patrí k prvoradým hodnotám maliarskej moderny Slovenska bola usporiadaná k 120. výročiu narodenia zo zbierok Oravskej galérie v Dolnom Kubíne a Liptovskej galérie P. M. Bohúňa v Liptovskom Mikuláši.

Janko Alexy pochádzal z mnohohodetnej rodiny sedlára. Vzdelanie získal v Liptovskom Mikuláši a na gymnáziu v Lučenci. Po ukončení štúdia pracoval ako praktikant v lekárni v Prievidzi. Od roku 1919 pokračoval v štúdiu v Prahe na maliarskej akadémii, v roku 1920 absolvoval polročný študijný pobyt v Paríži. Po ukončení štúdia pracoval ako profesor kreslenia na gymnáziu v Bratislave a od roku 1927 sa venoval iba umeleckej činnosti. V roku 1930 sa usadil v Martine, neskôr v Piešťanoch a v roku 1937 sa vrátil do Bratislavy.

Spoločná výstava Janka Alexyho a Miloša Alexandra Bazovského v Dvorane Župného domu v Dolnom Kubíne v roku 1931 je dokladom prvej profesionálnej výstavy výtvarného umenia nielen v Dolnom Kubíne, ale na celej Orave.

Janko Alexy, neúnavný propagátor umenia, prinášal správy z početných výstav v novinách i v Slovenských pohľadoch pod názvom Slovenská romantika. O atmosfére ich prvej spoločnej výstavy (s Milošom Alexandrom Bazovským) v Dolnom Kubíne píše: „Ešte nikdy nebolo vidno takto pohromade rozličné spoločenské vrstvy. A zjavil sa Dr. Nádaši-Jégé. Chvejúcim sa hlasom ujal sa slova. Styková recitovala z Hviezdoslava, učiteľ Dzurek prečítal novelku z Oravy, Bazovský spieval, Palugyay hral na klavíri. Svojský domáci duch opanoval prítomných. V očiach iskrili slzy, ľudia sa obzerali jeden na druhého, vítali sa s úsmevom. Skoro neverili, že môžu takto jeden pri druhom sedieť katolík, evanjelik, žid, zeman, sedliak, agrárnik a ľudák. Chytrý sa zabudlo v tej chvíli, že slovač je rozbitá na sto kúskov, rozmlátená, rozoštvaná... skoro sa tomu ani neverilo, že sa navzájom nenávidíme."¹² Jégé ich vítal ako „najsľubnejších, najsympatickejších priekopníkov zlatej moderny, plných tvorivého rozpätia, schopností a ambícií stať sa pioniermi nie provinciónalnej, ale svetovej úrovne".

Kultúrna udalosť v Dolnom Kubíne. Orava, 12. apríla 1931, s. 1.